

Заклучение.

Починътъ да се увѣковѣчи паметъта на загиналитъ презъ войнитъ български евреи, както и да се направятъ обществено достояние, храбростъта, доблестното държание, проявеното родолюбие и себеотрицание на евреитъ бойци е колкото благородно, толкова и навременно. Ако е вѣренъ девизътъ, че *е сладко да се умре за Родината*, то дългъ се налага на тия, за които тѣ умрѣха, да имъ дадатъ заслужена данъ, почитъ и да увѣнчаятъ тѣхнитъ имена съ ореола на безсмъртието.

У насъ въ това отношение много малко е направено. Въобще ни липсва култъ къмъ умрелитъ и възторгъ къмъ живитъ храбреци. Това е осждително безразличие, защото свѣтлото бждеще на единъ народъ се изгражда върху величавото му минало. Подрастващитъ поколѣния, които се възпитаватъ въ духа на родолюбие, обичъ и привързаностъ къмъ Отечеството, за да осществятъ националнитъ идеали на своя народъ, трѣбва да иматъ за примѣръ пята изминатъ отъ тѣхнитъ предшественици.

Българскиятъ войнъ написа огнени страници въ историята на своя народъ, дълбоко се врѣза въ съзнанието му и неговиятъ героиченъ образъ буди страхопочитание и възторгъ дори въ враговетъ, които можаха да почувствуватъ високитъ му бойни качества.

Евреитъ бойци, органически свързани съ страната въ която се родиха, обикнали я отъ все сърдце, не се засрамирахъ предъ българитъ си другари. Биха се рамо до рамо, за да изковатъ едно по-свѣтло бждеще на своето Отечество, да начертаятъ исто-